

IZ LIRIKE MLADIH

DOBRO JE BITI SAM

Niko Grafenauer

Ne morem
gledati ptic,
ko stopajo iz sebe v večer.
Njihova pesem išče svoj cvet
v temnem zraku.
Čutim:
vode
s slehernim valom odgrnejo
novo plast tišine.
Ne morem se je ubraniti, ker sem preveč utrujen
in sam.
Roké me bole od napora.
Nočem gledati ptic z očmi, ki jih je
ranil sen.

Čakam,
da se nenadoma v meni okrene
najtišje vlakno spomina.

PODOBA NEKEGA MESTA

(Ljubljana, detajl)

Niko Grafenauer

Glej ta kraj v popku zemlje.
Ta kraj
kot pena kamna
razgrnjen pred nama. To je
ta kraj zvečer,
ko se odpira v temni očnici sveta. Ko
iztiska žleze svetlobe daleč do tiste točke,
kjer stopa njegova lepota
v svoj vrh. To je

ta kraj
malo utrujeni kraj in zožen od sna. Ta kraj
v plombi spominov. Ne moreva
čakati, da nama stopi v oči.
S komaj zasluteno podobo
greva
v vsako njegovih čutil.
Trave jedkajo suhi zrak. Sediva
znotraj svojega zaupanja
sama.
Ptice se razhajajo z višinami,
ptice se vračajo k svoji pesmi. V njen nežni zenit.
To je
ta kraj na cilju poletja. Ta kraj
v roži trenutka.
Pojdiva daleč vanj, daleč, da mu najdeva dušo.
Med nama
je ta kraj
brez imena (Mrtvi ga hranijo zase,
a midva veva, da poleg drugega obsega
tudi ljubezen).
To ime čutiva
in ta kraj
v svoji krvi.
Ta kraj brez trpkosti zvečer.

NOKTURNO

Svetlana Makarovič

Vzplahutal je spomin
in me brezglasno ovil
v vonj cvetočih trt.
Kako nežno se je razprl šipek
v pravljico o sklenjenih rokah...

Mesečina se praši med jasminom
in naslanja migetajoče sence
na utrujeni zid.

Grdi stari maček
je uporno zajokal v noč, da je sam,
in trave so se mu zahahljale
v osupli obraz.

Šepet noči plava med zavesami tišine
in nočni metulji vzletavajo
iz srebrnih vrčev v temo.

Svoje brezciljne korake nizam
in leno prislušujem noči,
ki mrmra z glasom nečesa,
kar je že davno utonilo
v pravljico o sklenjenih rokah.

MIDVA

Svetlana Makarovič

Kot bi vonj cvetočih jablan
zagrnil vsak zvok,
molči večer.

Tudi midva ne potrebujeva besed.
Ti mi govoriš skozi drhteče veje
in jaz ti odpevam iz travnih bilk.

Roke položiva med travo,
glavi nasloniva na deblo
in poslušajva,
kako je polno neizgovorjenega.

Zlila sva se s tišino cvetov
in poslala misel na zvezde,
ki jih slutiva
v svetlem somraku neba.